

[Axel Sørensen.]

hvis skattepligtige indtægt var over 12 000 kr. Men da den højtærede finansminister har draget disse ting frem og muligvis vil være med til at ændre dem, skal jeg her på mit partis vegne tilsige vor støtte til gennemførelse af dette lovforslag.

Kjeldgaard Iversen: Det foreliggende forslag til lov om børnetilskud synes jeg ærlig talt ikke rigtig falder i tråd med den politik, regeringen ellers fører i retning af forbrugsbegrænsning. I det hele taget er der noget inkonsekvent og ulogisk i den politik, der har været ført af både regeringen og dens støttepartier i de senere år. Først gør lovgivningsmagten ved hjælp af skatter og restriktioner varerne dyre, ja, hele tilværelsen dyr, og når man så opdager, at disse fordyrende foranstaltninger sætter visse grupper af befolkningen, specielt folk med børn, i vanskeligheder, griber man til at give tilskud. Det synes jeg er en dårlig udvej, og jeg kan ikke se, at det er nogen sund tanke. Det er rigtigt, at den politik, der har været ført indtil i dag, har givet meget, meget store fordyrelser på alle de områder, som folk skal bruge penge til, og det er i høj grad gået ud over netop børnene. Man har fordyret ikke alene de varer, børnene selv ønsker at bruge, men også det, forældrene nødvendigvis må have for i det hele taget at kunne underholde børnene. Derfor er der i og for sig nok grund til at tro, at det er nødvendigt at støtte børnene ved at give børnetilskud, men jeg kan ikke rigtig lide tanken; jeg finder, det er en ulogisk og unaturlig måde at gøre det på. Det var meget mere logisk, om regeringen gik ind for at fjerne årsagerne til de høje varepriser; det ville også falde i tråd med den megen tale, der er om det høje prisniveau herhjemme, om man tog fat på det spørgsmål i stedet for.

Det børnetilskud, der her er foreslået, vil andrage 108 mill. kr. for indeværende finansår, og disse penge skal skaffes i form af skatter, som folk skal betale enten som forbrugsskatter, som toldskatter eller som direkte skatter. I alle tre tilfælde kommer de til at hvile på produktionen og dermed til at fordyre produktionen og varerne. Det vil med andre ord sige, at staten forærer ikke noget væk, som den har, men må ud og hente disse penge først. Hvis man i stedet for at anvende de 108 mill. kr. til børnetilskud brugte dem til at afvikle en del af de skatter, vi har, især told- og forbrugsskatter, kunne man sikre, at netop børnene og deres forældre fik varerne så meget billigere, at

børnetilskuddet ganske kunne undværes, til stor fordel ikke alene for børnene og deres forældre, men for hele samfundet.

Vi har i øjeblikket en tekstiltold på 35 mill. kr. årlig. Denne told fordyrer klædevarerne med 35 mill. kr. plus de omkostninger, der følger med selve toldoprævnningen, altså en meget, meget stor fordyrelse af vore klædevarer, også den del, som børnene skal bruge. Disse 35 mill. kr. told kan spares ved, at man tager de 35 mill. kr. ud af de 108 mill. kr. i skatter; derigennem kan man få tesktilvarerne, børnetøj, lagener og andre nødvendighedsartikler, billigere. Hvis man endvidere fulgte en sådan toldafvikling op med en forbedring af tekstilimportordningen, ville det virke i samme retning — det har jeg i hvert fald indtrykket af; en frigivelse af tekstilimporten ville give billigere varer, men det er måske det, der har afholdt regeringen fra at gøre denne ordning helt, som den skulle være.

Der er heller ingen tvivl om, at netop børnene er blandt de store forbrugere af gruppen chokolade- og sukkervarer. Denne varegruppe alene indbringer staten 130 mill. kr. i indirekte skatter, med andre ord, børnene, som skal have tilskud, må selv gennem deres forbrug af chokolade- og sukkervarer betale en meget stor part af dette tilskud.

Alene for sådan et par tilfældigt nævnte varegruppers vedkommende kan man se, at staten ved sine foranstaltninger har gjort dem så dyre, at man nu nødes til at give forældrene tilskud, for at de stadig kan købe bl. a. de nævnte varer til deres børn. Vi mener, det ville være mere logisk og rationelt, om man i stedet for fjernede disse årsager til, at varerne bliver dyrere, og så undlod at betale børnene tilskud. Det kan endda være, den højtærede finansminister kan finde adskilligt bedre forslag, forslag, der ville give bedre virkninger, det ville vi ikke være kedede af. Jeg har kun nævnt et par eksempler på, hvad der kan gøres.

Der er jo det ved det, at told og indirekte skatter er lumske varefordyrende foranstaltninger, som forbrugeren ikke rigtig er klar over, når de betales. Derimod er tilskuddet kontant, man får en hundrede-kroneseddel pr. barn i hånden, det kan man se hvad er, og derfor opstår ret let den illusion, at folk får noget uden at yde noget for det. Det er måske for at opretholde denne illusion, man griber til denne irrationelle metode med børnetilskud i stedet for at gå rationelt til værks og fjerne årsagen til varefordyrelsen. Så er der ende-